

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 05/56789 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 13 april 2007 in het
geding tussen:

appellant

en

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 3 november 2003 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) een verzoek van appellant om zijn zaak opnieuw te beoordelen afgewezen.

Bij besluit van 16 november 2005 heeft de minister het daartegen door appellant gemaakte bezwaar niet-ontvankelijk verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 13 april 2007, verzonden op 16 april 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 14 mei 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 29 mei 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepsschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, Lid van de enkelvoudige kamer,
in tegenwoordigheid van mr. J.J. Schuurman, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
Lid van de enkelvoudige kamer

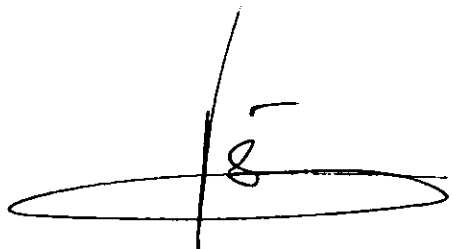
w.g. Schuurman
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 9 juli 2007

282-532.

Verzonden: **- 9 JULI 2007**

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' with a horizontal stroke and a small 'e' or similar character to its right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Rechtbank 's-Gravenhage
zittinghoudende te Amsterdam
meervoudige kamer vreemdelingenzaken
voorzieningenrechter

Uitspraak

artikel 8:70 en 8:84 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb)
j" artikel 71 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

reg. nrs.: AWB 05/56789 (beroep)
AWB 05/56790 (voorlopige voorziening)

V-nr:

inzake: geboren op , van Marokkaanse nationaliteit,
wonende te verzoeker/eiser, hierna te noemen: eiser,
gemachtigde: mr. A.C.M. Nederveen, advocaat te Amsterdam,

tegen: de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, verweerder,
gemachtigde: mr. E.T.P. Scheers, ambtenaar bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst
van het Ministerie van Justitie.

I. PROCESVERLOOP

1. Bij brief van 27 mei 2003 heeft eiser de Minister verzocht gebruik te maken van zijn inherente afwijkingsbevoegdheid dan wel zijn discretionaire bevoegdheid om aan eiser op grond van bijzondere en individuele omstandigheden verblijf toe te staan. Bij besluit van 3 november 2003, verzonden op 6 november 2003, heeft verweerder medegedeeld geen ruimte te zien om eisers zaak opnieuw te beoordelen. Bij bezwaarschrift van 10 juni 2005 heeft eiser hiertegen bezwaar gemaakt. Bij besluit van 16 november 2005, verzonden op 22 november 2005, heeft verweerder het bezwaarschrift niet-ontvankelijk verklaard. Een van de rechtsgevolgen van dit besluit is dat eiser na bekendmaking van het besluit niet meer rechtmatig in Nederland verblijft en dat eiser Nederland uit eigen beweging binnen vier weken moet verlaten.

2. Bij beroepschrift van 15 december 2005 heeft eiser tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank. Dit beroep schort de rechtsgevolgen van het besluit niet op. De gronden van het beroep zijn ingediend bij brief van 19 januari 2006. Bij brief van 15 december 2005 is verzocht een voorlopige voorziening te treffen die ertoe strekt de uitzetting te verbieden totdat op het beroep is beslist. De gronden van het verzoek zijn ingediend bij brief van 19 januari 2006.

3. Op 20 februari 2006 zijn de op de zaken betrekking hebbende stukken van verweerder ter griffie ontvangen. In het verweerschrift van 3 augustus 2006 heeft verweerder geconcludeerd tot ongegrondverklaring van het beroep. Bij brief van 28 augustus 2006 heeft eiser zijn standpunt nader onderbouwd. Bij brief van 29 augustus 2006 heeft verweerder het verweerschrift aangevuld.

4. Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 7 september 2006. Eiser is aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn voornoemde gemachtigde.

5. De rechtbank/voorzieningenrechter, hierna te noemen: de rechtbank, heeft het onderzoek ter zitting gesloten.

AWB 05/56789 (beroep) en AWB 05/56790 (voorlopige voorziening)

2

II. OVERWEGINGEN

1. Aan de orde is de vraag of het bestreden besluit, in het licht van de daartegen aangevoerde beroepsgronden, in rechte stand kan houden.

2. Tussen partijen is in geschil de vraag of verweerder het bezwaarschrift van eiser terecht niet-ontvankelijk heeft verklaard omdat in het onderhavige geval geen sprake is van een verschoonbare termijnoverschrijding. Tussen partijen is niet in geschil dat de brief van 27 mei 2003, een zogenoemde 14-1-brief een reguliere aanvraag is, en dat verweerdere reactie van 3 november 2003 een primair besluit is.

3.1. Verweerder heeft in het bestreden besluit tot niet-ontvankelijk verklaring van het bezwaarschrift geconcludeerd en hieraan - samengevat - de volgende motivering ten grondslag gelegd.

Bij brief van 12 juli 2005 heeft de Minister aan de Tweede Kamer bericht dat bezwaarschriften tegen besluiten op aanvragen zoals de onderhavige in beginsel als ontvankelijk bezwaarschrift in behandeling worden genomen indien zij zijn ingediend binnen vier weken ná 18 maart 2005. Dit wordt gezien als een redelijke termijn na het bekend worden van de mogelijkheid om bezwaar in te dienen. Nu het bezwaarschrift eerst is ingediend bij brief van 10 juni 2005, dient dit niet-ontvankelijk te worden verklaard.

De omstandigheid dat eiser zelf de 14-1-aanvraag heeft ingediend en niet op de hoogte was van de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (AbRS) van 19 november 2004 (JV 2005, 26, hierna de uitspraak van de AbRS) leidt niet tot de conclusie dat er sprake is van een verschoonbare termijnoverschrijding. De omstandigheid dat eiser, nadat hij had vernomen dat het mogelijk was om bezwaar te maken, zich alsnog tot zijn gemachtigde heeft gewend om dat te doen en dat dit gebeurd is na het verstrijken van de (redelijke) termijn, komt voor rekening en risico van eiser. Met betrekking tot eisers stelling dat onder de antwoordbrieven van de Minister geen rechtsmiddelenclausule staat vermeld wordt verwezen naar de inhoud van de uitspraak van de AbRS en hetgeen hierover reeds is opgemerkt.

3.2 Eiser stelt zich op het standpunt dat er in zijn geval wel sprake is van een verschoonbare termijnoverschrijding en heeft hiertoe in de beroepsgronden, waarin de gronden van het bezwaar zijn ingelast, - naar de kern gezien - het volgende aangevoerd.

Verweerder heeft de reactie van 3 november 2003 op eisers 14-1-brief van 27 mei 2003 aangemerkt als een besluit. Nu onder dit besluit geen rechtsmiddelenclausule was opgenomen, heeft eiser hiertegen geen bezwaar gemaakt, aangezien hij van deze mogelijkheid niet op de hoogte was. Nadat eiser uit de uitspraak van de AbRS had afgeleid dat verweerdere brief van 3 november 2003 als een besluit in de zin van artikel 1:3 van de Awb kon worden aangemerkt, heeft hij zich tot een gemachtigde gewend met het verzoek om bezwaar hiertegen te maken.

Eisers brief van 27 mei 2003 kan worden aangemerkt als een verzoek van verweerder om op grond van de zogenoemde Eenmalige regeling voor asielzoekers, neergelegd in Tussentijds Bericht Vreemdelingen-circulaire (TBV) 2003/38, een verblijfsvergunning te verlenen dan wel gebruik te maken van zijn discretionaire bevoegdheid of zijn inherente afwijkingsbevoegdheid. Verweerder had dit verzoek inhoudelijk dienen te beoordelen.

Verweerder is in het bestreden besluit ten onrechte niet ingegaan op het in bezwaar naar voren gebrachte argument dat er sprake is van beleid en dat dit beleid niet conform de bekendmakingsvereisten van beleidsregels naar voren is gebracht. Voorts is van belang dat de motie Visser weliswaar door de Tweede Kamer is aangenomen, maar dat de Minister eerst bij brief van 12 juli 2005 aan de Tweede Kamer heeft medegedeeld dat hij bereid is deze motie - die hij ontvankelijk had ontraden - uit te zullen voeren.

Er is sprake van willekeur nu criteria, waaraan 14-1-brieven worden getoetst, ontbreken. Verweerder is in het besluit van 6 november 2003 onvoldoende ingegaan op de door eiser naar voren gebrachte individuele omstandigheden.

Eiser is ten onrechte in bezwaar niet gehoord. Kennelijk niet-ontvankelijkverklaring van het bezwaarschrift betekent een onjuiste wijze van afdoen van dit bezwaarschrift.

AWB 05/56789 (beroep) en AWB 05/56790 (voorlopige voorziening)

3

3.3 In het verweerschrift van 3 augustus 2006 heeft verweerder voorts het volgende - samengevat - naar voren gebracht. Het betong van eiser dat er sprake is van beleid dat niet conform de bekendmakingsvereisten van beleidsregels bekend is gemaakt kan niet slagen, nu slechts in algemene bevoordingen is gesteld dat de bekendmakingsvereisten zijn geschonden en eiser deze bekendmakingsvereisten op geen enkele manier nader heeft omschreven of de vindplaats daarvan in wet- of regelgeving heeft aangegeven.

Verweerder volgt eisers stelling niet, dat bezwaarschriften die vóór 12 juli 2005 zijn ingediend alsnog ontvankelijk dienen te worden verklaard, gelet op het feit dat de Minister eerst bij brief van 12 juli 2005 aan de voorzitter van de Tweede Kamer kenbaar heeft gemaakt de motie Visser te zullen uitvoeren. Er wordt immers uitgegaan van de termijn van vier weken voor het maken van bezwaar. Verweerder heeft terecht afgezien van het horen van eiser, nu de bezwaren kennelijk ongegrond zijn.

3.4 In de brief van 28 augustus 2006 heeft eiser voorts naar voren gebracht dat met de stelling in beroep dat het bezwaarschrift in ieder geval ontvankelijk is omdat het vóór 12 juli 2005 is ingediend, eiser bedoeld heeft te stellen dat het bezwaarschrift ontvankelijk is omdat de Minister niet volgens bekend gemaakte regelgeving heeft gehandeld.

3.5 In de brief van 29 augustus 2006 heeft verweerder nog - samengevat - aangevoerd dat eiser miskent dat de uitvoering van de motie Visser een voor eiser gunstige uitzondering vormt op de algemeen geldende wettelijk bezwaartermijn van vier weken. Nu er buiten de motie Visser geen enkele aanleiding bestaat de termijnoverschrijding verschoonbaar te achten blijft de conclusie dat het bezwaarschrift niet-ontvankelijk is gehandhaafd.

4.1 De rechtbank overweegt als volgt.

4.2 Artikel 69, eerste lid, van de Vw 2000 bepaalt dat, in afwijking van artikel 6:7 van de Awb, de termijn voor het indienen van een bezwaarschrift vier weken bedraagt.

4.3 Artikel 6:8, eerste lid, van de Awb bepaalt dat de termijn voor het indienen van een bezwaar- of beroepschrift aanvangt met ingang van de dag na die waarop het besluit op de voorgeschreven wijze bekend is gemaakt.

4.4 Ingevolge artikel 6:9 van de Awb is een bezwaar- of beroepschrift tijdig ingediend wanneer het voor het einde van de termijn is ontvangen, met dien verstande dat bij verzending per post een bezwaar- of beroepschrift tijdig is ingediend indien voor het einde van de termijn per post is bezorgd, mits het niet later dan een week na afloop van de termijn is ontvangen.

4.5 Ingevolge artikel 6:11 van de Awb blijft ten aanzien van een na afloop van de termijn ingediend bezwaar- of beroepschrift niet-ontvankelijkverklaring achterwege, indien redelijkerwijs niet kan worden geoordeeld dat de indiener in verzuim is geweest.

5. Bij brief van 18 maart 2005 (Kamerstukken II, 2004/2005, 19 637 en 29 537, nr. 910) heeft de Minister een reactie uitgebracht op voornoemde uitspraak van de AbRS en uiteengezet hoe naar aanleiding van deze uitspraak zal worden omgegaan met 14-1-brieven en brieven waarin een beroep is gedaan op de Eenmalige Bijzondere Regeling. In de motie Visser c.s. van 19 april 2005 (Kamerstukken II, 2004/2005, 19 637 en 29 344, nr. 918) is verzocht om het nieuwe beleid inzake 14-brieven op 18 maart 2005 in werking te laten treden. Bij brief van 12 juli 2005 (Kamerstukken II, 2004/2005, 19 637, nr. 960) heeft de Minister de Tweede Kamer kenbaar gemaakt de motie Visser te zullen uitvoeren en de bezwaarschriften die binnen vier weken ná 18 maart 2005 zijn ingediend in beginsel als ontvankelijk bezwaarschrift in behandeling te nemen.

Blijkens de strekking van laatstgenoemde brief heeft de Minister met dit beleid tegemoet willen komen aan de vreemdelingen die een 14-1-brief hebben ingediend en die niet tijdig bezwaar hebben gemaakt tegen de blijkens de uitspraak van de AbRS als besluit aan te merken reactie van verweerder

AWB 05/56789 (beroep) en AWB 05/56790 (voorlopige voorziening)

4

op hun verzoek. Er is derhalve sprake van een uitzondering op de algemeen geldende wettelijke bezwaartermijn van vier weken als bedoeld in artikel 69 van de Vw 2000.

6.1 In het onderhavige geval is door eiser bij brief van 10 juni 2005 bezwaar gemaakt tegen het besluit van 3 november 2003. Niet in geschil is dat dit bezwaar niet tijdig is ingediend. De rechtbank dient zich uit te laten over de vraag of er onder deze omstandigheden kan worden gesproken van een verschoonbare termijnoverschrijding. De rechtbank beantwoordt deze vraag ontkennend en overweegt hiertoe als volgt.

6.2 Met betrekking tot eisers grief dat eiser niet kon weten dat voor hem de mogelijkheid bestond om bezwaar in te dienen tegen verweerders brief van 3 november 2003, nu er in deze brief geen rechtsmiddelenclausule is opgenomen, overweegt de rechtbank als volgt.

6.3 Ingevolge artikel 3.45 van de Awb dient een bestuursorgaan bij de bekendmaking van een besluit waartegen bezwaar of beroep kan worden ingesteld, te vermelden dat een rechtsmiddel kan worden aangewend, alsmede door wie, binnen welke termijn en bij welk orgaan bezwaar kan worden gemaakt of beroep kan worden ingesteld.

6.4 Volgens vaste jurisprudentie van de AbRS (onder andere 8 mei 2001, JB 2001, 172 en AB 2001, 291 en 12 september 2001, JB 2001, 275) leidt het ontbreken van rechtsmiddelenvoorlichting op zichzelf niet tot verschoonbaarheid van de termijnoverschrijding. Bijzondere omstandigheden kunnen tot verschoonbaarheid leiden. De rechtbank is van oordeel dat het enkele feit dat de rechtsmiddelenclausule ontbreekt niet tot de conclusie kan leiden dat de termijnoverschrijding in casu verschoonbaar is te achten, nu eiser geen bijzondere omstandigheden heeft gesteld. De omstandigheid dat eiser op dat moment niet werd bijgestaan door een rechtshulpverlener komt voor zijn rekening en risico. Voorts acht de rechtbank van belang dat eiser eerder een verblijfsrechtelijke procedure heeft doorlopen waarin een beroep was gedaan op de tijdelijke regeling witte illegalen, waarin hij is bijgestaan door een rechtshulpverlener en dat hij, zoals hij ter zitting heeft aangegeven, bij het opstellen van de 14-1-brief is bijgestaan door een Marokkaanse organisatie die zich inzet voor witte illegalen, genaamd KMAN. Gelet op het vorenstaande valt niet in te zien dat eiser na de uitspraak van de AbRS dan wel na eerder genoemde brief van de Minister van 18 maart 2005 niet bekend kon zijn met de mogelijkheid van het indienen van bezwaar.

7. Evenmin volgt de rechtbank eisers standpunt dat in het onderhavige geval sprake is van een verschoonbare termijnoverschrijding, nu het beleid met betrekking tot de behandeling van de 14-1-brieven, zoals neergelegd in de brief van de Minister van 18 maart 2005, niet volgens de bekendmakingsvereisten van beleidsregels bekend is gemaakt. Hiertoe wordt overwogen dat de Minister niet was gehouden de in voornoemde brieven beschreven werkwijze ten aanzien van 14-1-brieven neer te leggen in beleidsregels. De rechtbank acht voorts van belang dat de brief van 18 maart 2005 een openbaar stuk betreft, dat evenals de eerder genoemde uitspraak van de AbRS in de publiciteit is geweest. Onder deze omstandigheden, mede gelet op hetgeen hiervoor is overwogen onder III.6.4 met betrekking tot de bijstand door een rechtshulpverlener, is de rechtbank van oordeel dat niet kan worden gezegd dat eiser niet (tijdig) op de hoogte kon zijn van de mogelijkheid tot het maken van bezwaar tegen het besluit van verweerder van 3 november 2003. De rechtbank neemt hierbij eveneens in aanmerking dat eiser zelf noch zijn gemachtigde ter zitting - desgevraagd - nader heeft kunnen concretiseren op welk moment eiser zich tot zijn gemachtigde heeft gewend met het verzoek om hem bij te staan bij de onderhavige procedure.

8. Overige omstandigheden die leiden tot de conclusie dat er in casu sprake is van een verschoonbare termijnoverschrijding zijn gesteld noch gebleken.

9. Ten aanzien van het beroep van eiser op de hoorplicht overweegt de rechtbank het volgende. Ingevolge het bepaalde in artikel 7:2 van de Awb dient een bestuursorgaan belanghebbenden te horen voordat het op bezwaar beslist. Ingevolge het bepaalde in artikel 7:3, aanhef en onder b, van de Awb

AWB 05/56789 (beroep) en AWB 05/56790 (voorlopige voorziening)

5

kan van het horen in bezwaar worden afgezien indien het bezwaar kennelijk ongegrond is. Uit de wetsgeschiedenis van de artikelen 7:2 en 7:3 van de Awb volgt dat van een kennelijk ongegrond bezwaar (slechts) sprake is wanneer uit het bezwaarschrift zelf reeds aanstonds blijkt dat de bezwaren van de indiener van het bezwaarschrift ongegrond zijn en er redelijkerwijs geen twijfel mogelijk is over die conclusie. De rechtbank is van oordeel dat in het onderhavige geval de inhoud van het bezwaarschrift voldoende aanknopingspunten biedt voor het oordeel dat er redelijkerwijs geen twijfel mogelijk is over de conclusie dat de bezwaren ongegrond zijn en verwijst in dit verband naar hetgeen hiervoor is overwogen met betrekking tot de verschoonbaarheid van de termijnoverschrijding van het indienen van het bezwaarschrift.

10. De rechtbank is, gelet op het vorenoverwogene, van oordeel dat verweerder het bezwaar van 10 juni 2005 vanwege de niet-verschoonbare termijnoverschrijding terecht niet-ontvankelijk heeft geacht. De rechtbank laat eisers grieven, die zien op een inhoudelijke beoordeling van de 14-1-brief van 27 mei 2003, derhalve onbesproken.

11. Op grond van het voorgaande dient het beroep ongegrond te worden verklaard.

12. Ten aanzien van het verzoek om een voorlopige voorziening wordt als volgt overwogen. Aan de orde is de vraag of er aanleiding bestaat de gevraagde voorziening te treffen. Een dergelijke voorziening kan op grond van artikel 8:81 van de Awb worden getroffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

13. De gevraagde voorziening strekt er toe de uitzetting te verbieden totdat is beslist op het beroep. In het onderhavige geval is er geen aanleiding tot het treffen van de gevraagde voorziening, gelet op het feit dat de rechtbank heden op het beroep heeft beslist.

Ten aanzien van het beroep en het verzoek om een voorlopige voorziening

14. Van omstandigheden op grond waarvan verweerder het griffierecht zou moeten vergoeden dan wel een van de partijen zou moeten worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten, is de rechtbank niet gebleken.

AWB 05/56789 (beroep) en AWB 05/56790 (voorlopige voorziening)

6

III. BESLISSING

De rechtbank

in de zaak geregistreerd onder nummer: AWB 05/56789

- verklaart het beroep ongegrond.

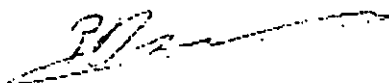
De voorzieningenrechter

in de zaak geregistreerd onder nummer: AWB 05/56790

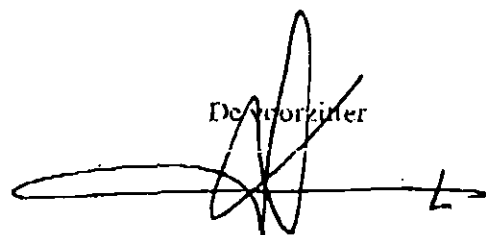
- wijst het verzoek af.

Deze uitspraak is gedaan op 13 april 2007, door mr. O.L.H.W.J. Korte, voorzitter, tevens voorzieningenrechter en mrs. C.P.E. Meewisse en G.S. Crince Le Roy, rechters, in tegenwoordigheid van P. Deinum, griffier, en bekendgemaakt door verzending aan partijen op de hieronder vermelde datum.

De griffier

De voorzitter

Afschrift verzonden op: 16 APR. 2007

Conc.: PD

Coll:

D: B

Kopie conform de griffier
van de Rechtbank Amsterdam

Tegen de uitspraak op het beroep staat hoger beroep open bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage). De termijn voor het instellen van hoger beroep bedraagt vier weken. Naast de vereisten waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 van de Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 8:5, eerste lid, van de Vw 2000 een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:2 van de Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing. Tegen de uitspraak op het verzoek om een voorlopige voorziening staat geen rechtsmiddel open.

Hamerslag van Haren

Advocaten

PER FAX: 070 - 3651380

Aan de Raad van State

Afdeling Bestuursrechtspraak

Postbus 16 113

2500 BC 'S GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN 2907	
14 MEI 2007 B	
ZAAKNR. 2007-03369	
AAN:	VI
BEHANDELD DO:	PAR:

mr R.J. Hamerslag
 mr F.L.M. van Haren
 mr S.D. Lugt*
 mr A.C.M. Nederveen
 mr I.J.M. Oomen
 mr A.M.J.M. Louwerse
 mr K.E. Geertsema
 mr N.C. Blomjous
 mr S. Wierink

mr H.M. Brink**

* tevens mediator

** in samenwerking met

uw referentie: nieuwe zaak (VOOR GRIFFIERECHTEN REKENING COURANT)

onze referentie: 018095 AN

inzake: / Staatssecretaris van Justitie

Amsterdam, 14 mei 2007

HOGER BEROEP IN VREEMDELINGENZAKEN**APPËLSCHRIJF**

Hierbij verklaar ik, A.C.M. Nederveen, advocaat te Amsterdam, dat ik door appellant bepaaldelijk ben gevolmachtigd tot het instellen van het hoger beroep tegen de beslissing van de rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Amsterdam van 16 april 2007, AWB 05/56789, met het recht van substitutie bij het optreden in rechte. Appellant en belanghebbende is:

geboren op , wonende te hierna
 te noemen de heer , van de Marokkaanse nationaliteit, IND dossiernummer:
 9601.23.4051, V-nummer: wonende te aan de

Appellant kiest woonplaats aan het Damrak 28 / 30 te Amsterdam (1012 LJ), ten kantore van mr A.C.M. Nederveen.

1

Hamerslag van Haren

Advocaten

Het kantoor van bepaaldelijk gevolmachtigde beschikt over een rekening courant bij Uw Afdeling, zodat bepaaldelijk gevolmachtigde U uitdrukkelijk verzoekt de verschuldigde griffierechten in mindering te brengen op haar rekening courant.

Appellant de heer heeft op 27 mei 2003 een aanvraag ingediend om een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vw met het verzoek aan de toenmalige Minister voor Vreemdelingenzaken, inmiddels de Staatssecretaris van Justitie, om gebruik te maken van de inherente afwijkingsbevoegdheid dan wel de discretionaire bevoegdheid om aan appellant op grond van zijn bijzondere en individuele omstandigheden verblijf toe te staan.

Bij beschikking van 3 november 2003, verzonden op 6 november 2003, heeft verweerder deze verblijfsaanvraag afgewezen, althans is een schrijven gezonden door verweerder aan appellant, welke door appellant aangemerkt is als beschikking in de zin van artikel 1:3 Awb. Bij bezwaarschrift van 10 juni 2005 heeft appellant tegen dit besluit bezwaar gemaakt, met een beroep op de verschoonbare termijnoverschrijding. Het bezwaar is bij besluit van 16 november 2005, verzonden op 22 november 2005, niet-ontvankelijk verklaard.

Bij beroepschrift van 15 december 2005 heeft de heer beroep ingesteld bij de Rechtbank. Na de behandeling ter zitting op 7 september 2006, alwaar hij en gemachtigde zijn verschenen, heeft de Rechtbank op 16 april 2007 het beroep ongegrond verklaard (bijlage 1). Appellant kan zich niet verenigen met de genoemde beslissing en komt daarom tegen deze beslissing in hoger beroep. Voor de kosten van de rechtsbijstand is een toevoeging aangevraagd bij de Raad voor Rechtsbijstand te Amsterdam.

Nu de verschillende overwegingen in onderlinge samenhang hebben geleid tot het oordeel van de rechtbank, menen appellanten dat de grieven niet uitsluitend afzonderlijk beoordeeld zullen moeten worden, doch ook in onderlinge samenhang.

Hamerslag van Haren

Advocaten

Grief 1

Ten onrechte overweegt de rechtbank als in r.o. 6.1. De Rechtbank stelt hier ten onrechte dat niet in geschil is dat dit bezwaarschrift niet tijdig is ingediend.

Toelichting:

In bezwaar en in beroep herhaald en ingevoegd, is door appellant aangevoerd dat er sprake is van een tijdig bezwaarschrift.

Appellant heeft gewezen op het feit dat onder de brief van 3 november 2003 geen rechtsmiddelen clausele stond. Ten aanzien van soortgelijke brieven heeft de Minister steeds volhard in het standpunt dat geen sprake was van (appellabele) besluiten.

Appellant meent dat hij van de juistheid van dit standpunt van de Minister mocht uitgaan.

Appellant wijst voorts op het feit dat pas bij de officiële wijzigingspublicatie van de Vreemdelingen Circulaire, WBV 2005/46, door de Minister is bekend gemaakt dat brieven als die door appellant ontvangen, toch besluiten betroffen. Appellant meent dat door deze wijziging d.d. 5 oktober 2005, alsnog een besluit-karakter aan de brief is toegekend, met als gevolg dat tegen het besluit rechtsmiddelen openstonden, tot in elk geval 4 weken na de wijziging van het beleid door de Minister.

Het bezwaar werd door appellant ingediend op 10 juni 2005, dus feitelijk nog voor de Minister zelf het besluitkarakter van de brief van 3 november 2003 had onderkend. Daarmee is door appellant niet te laat, maar juist prematuur een bezwaarschrift ingediend.

Appellant meent dat hij, gezien uw uitspraak van 19 november 2004, na voorlichting door zijn rechtshulpverlener, mocht uitgaan van het feit dat een appelabel besluit ten aanzien van zijn verzoek was genomen, zodat door hem een rechtsmiddel kon worden aangewend. Appellant meent dat onder deze omstandigheden art. 6:10 Awb toegepast had moeten worden.

Hamerslag van Haren

Advocaten

De Rechtbank stelt ten onrechte dat de tijdigheid van het bezwaarschrift niet in geschil is. Deze rechtsoverweging kan derhalve geen stand houden en komt voor vernietiging in aanmerking

Grief 2

Ten onrechte overweegt de rechtbank als in r.o. 6.2, 6.3 en 6.4, waarin de rechtbank concludeert dat ondanks het ontbreken van een rechtsmiddelen clausule bij appellant duidelijk had moeten zijn dat sprake was van een appellabel besluit. En dat derhalve bezwaar kon worden ingediend tegen de brief van 3 november 2003.

Toelichting:

De brief van verweerder van 3 november 2003, verzonden 6 november 2003, omvatte in het geheel geen rechtsmiddelenclausule. Appellant is niet "juridisch geschoold" en werd, ten tijde van de ontvangst van de brief van 3 november 2003, niet bijgestaan door een rechtshulpverlener.

Het wettelijke uitgangspunt is neergelegd in art. 3:45 Awb dat het bestuursorgaan verplicht om bij de bekendmaking van het besluit te vermelden dat een rechtsmiddel kan worden aangewend, alsmede door wie, binnen welke termijn en bij welk orgaan bezwaar kan worden gemaakt of beroep kan worden ingesteld.

Ten onrechte overweegt de rechtbank dat nu appellant in het verleden, met behulp van een rechtshulpverlener, rechtsmiddelen in een verblijfsprocedure heeft aangewend, voor hem, op basis van de brief van 3 november 2003, ook zonder rechtsmiddelen clausule, duidelijk had moeten zijn dat ook tegen dat oordeel rechtsmiddelen mogelijk waren.

Hamerslag van Haren

Advocaten

Appellant wijst daarbij op het feit dat de "aanvraag" in de onderhavige procedure anders werd ingediend dan in de "Tijdelijke Witte Illegalen regeling" (TWIR), terwijl ook de beslissing in die regeling er totaal anders uitzag en niet aan appellant zelf werd gericht, doch aan zijn rechtshulpverlener (advocaat). Op zijn aanvraag in het kader van de TWIR ontving appellant immers een gemotiveerd besluit, met rechtsmiddelen clause, waarbij hij zelf nimmer het initiatief heeft genomen tot het aanwenden van rechtsmiddelen, maar daarop werd gewezen door zijn rechtshulpverlener.

Voorts wijst appellant op het feit dat de Minister, in de media, steeds heeft ontkend dat sprake was een besluit, en de mogelijkheid rechtsmiddelen aan te wenden.

Appellant sluit hierbij kopie van de aanvraag¹ om gefinancierde rechtsbijstand, en de toekenning daarvan, waaruit blijkt dat deze aanvangt op 10 juni 2005. Pas bij die gelegenheid werd appellant duidelijk dat de brief van 3 november 2003 mogelijk een besluit was, waartegen rechtsmiddelen konden worden aangewend.

In geval van het ontbreken van een rechtsmiddelen clause, kan de belanghebbende en beroep doen op de verschoonbare termijnoverschrijding. Appellant meent dat in zijn geval, gezien het ontbreken van een rechtsmiddelen clause, hij een gerechtvaardigd beroep heeft gedaan op de verschoonbare termijnoverschrijding.

Appellant wijst nadrukkelijk op het feit dat hij het onderhavige besluit geen belangen van derdebelanghebbenden zijn betrokken, die mogelijk belang zouden hebben bij de kracht van gewijsde van het bestreden besluit. Nu dergelijke derdebelanghebbenden ontbreken, is er meer ruimte om te oordelen dat sprake is van een verschoonbare termijnoverschrijding.

Grief 3

¹ Zie bijlage 2

Hamerslag van Haren

Advocaten

Ten onrechte overweegt de rechtbank in r.o. 6.4 dat appellant geen bijzondere omstandigheden heeft gesteld.

Toelichting:

Door appellant is reeds in bezwaar, maar ook (herhaald) in beroep gewezen op bijzondere omstandigheden, die niet alleen appellant persoonlijk betreffen (zoals het reeds in de toelichting op grief 2 gestelde ontbreken van gekwalificeerde juridische hulp), maar die waren gelegen in de onduidelijkheid omtrent de duiding van brieven, danwel besluiten, als die van 3 november 2003.

De bijzondere omstandigheden*1. De rechtsvraag*

Appellant heeft op zijn huisadres de negatieve brief van 3 november 2003 ontvangen die in het geheel geen rechtsmiddelenclausule omvatte. Appellant heeft weliswaar eerder met behulp van een rechtshulpverlener geprocedeerd, te weten in de Tijdelijke Regeling Witte Illegalen, doch in die procedures bevatten het besluit in primo en de beslissing op bezwaar wel rechtsmiddelenclausules.

In 14-1 of Nawijnzaken is met betrekking tot de –essentiële- rechtsvraag of sprake was van een appellabel besluit, is tot aan uw College geprocedeerd, waarbij de toenmalige Minister steeds het standpunt heeft ingenomen dat geen sprake zou zijn van een beslissing in de zin van art. 1:3 Awb en derhalve geen rechtsmiddelen konden worden aangewend tegen haar “brieven”. Ook ná Uw uitspraak van 19 november 2004 heeft de Minister, in haar beleid, volhardt in het standpunt dat geen sprake was van appellabele besluiten.

Hamerslag van Haren

Advocaten

Ter illustratie treft U hierbij een tweetal verweerschriften² aan welke dienen als voorbeeld van dat standpunt dat de toenmalige Minister ook ná 19 november 2004 van mening was dat een 14-1 brief geen appellabel besluit omvatte. Achter beide verweerschriften bevinden zich de daaropvolgende uitspraken. Uit de uitspraken die zijn bijgesloten, blijkt dat de Minister ook nog ter zitting, geconfronteerd met uw uitspraak van 19 november 2004, uitdrukkelijk het standpunt in nam dat het bezwaarschrift niet-ontvankelijk was, aangezien het geen appellabel besluit betrof.

De toenmalige Minister heeft dan nog na 19 november 2004 onjuiste informatie³ verschaft ten aanzien van karakter van de brieven (besluiten) en de mogelijkheid tot het aanwenden van rechtsmiddelen. Nu zelfs de Minister kennelijk nog niet op de hoogte was van de juridische consequenties van uw uitspraak, kon van appellant niet verwacht kan worden dat hij zich deze wel realiseerde, en binnen vier weken na 19 november 2004 alsnog een bezwaarschrift instelde.

Appellant heeft naar deze omstandigheden verwezen, en gesteld dat deze als bijzondere omstandigheid valt aan te merken, op grond waarvan is van een verschoonbare termijnoverschrijding bij het indienen van het bezwaarschrift door appellant.

2. De uitspraak van de AbRS van 19 november 2004

Uw uitspraak van 19 november 2004 bevestigde dat er, in zaken zoals de onderhavige, sprake was van een aanvraag en een besluit in de zin van art. 1:3 Awb waartegen bezwaar openstond. Uw uitspraak is naar de mening van de Rechtbank voldoende in de publiciteit geweest zodat van appellant verwacht kon worden dat hij actie ondernam. Appellant bestrijdt dit.

² Bijlage 3a en 3b

³ Zie ook: CRvB, 29 februari 2000, AB 443 (bijlage 4)

Hamerslag van Haren

Advocaat

Allereerst wijst appellant nogmaals op het feit dat hij geen jurist is en op 19 november 2004, noch binnen 4 weken nadien, werd bijgestaan door een advocaat of geschoolde rechtsbijstandverlener. Uitspraken van uw Afdeling, hoe belangwekkend ook, behoren niet tot de algemene kennis van de burger.

Het feit dat uw uitspraak werd voorafgegaan door een persbericht (18 november 2004), en nadien in diverse kwaliteitskranten in vage en onjuiste berichtgeving werd verslagen, kan in redelijkheid niet leiden tot de conclusie dat appellant daaruit had kunnen of moeten afleiden dat die uitspraak (*Raad van State: asielzoeker kan procederen tegen afwijzing 'pardonregeling'*)⁴, tevens op het besluit van 3 november 2003 van toepassing was. Ook het begeleidende persbericht van Uw college zou voor appellant onduidelijk zijn, immers daar gaat het om een *een asielzoeker kan procederen tegen afwijzing 'pardonregeling'*. Verzoeker heeft nooit asiel gevraagd. Dat ook voor reguliere vreemdelingen (die nimmer asiel zochten) een beroepsmogelijkheid bestond, bleek pas bij uw uitspraken reeks van 21 december 2006.

Appellant wijst daarbij tevens op het feit dat uw uitspraak van 19 november 2004 – in het bijzonder voor niet-juristen- niet of onduidelijk gemotiveerd is, en zonder kennis van de materie en onderliggende stukken, moeilijk is te begrijpen. Dat in de juridische vakbladen nadien commentaren en toelichtingen op uw uitspraak zijn geschreven, kon appellant niet helpen, nu ook deze toelichtingen ruim ná het verstrijken van de geconstrueerde beroepstermijn van 4 weken ná 19 november 2004, verschenen. (Zie ondermeer NAV 2005/3, januari 2005).

Voorts heeft de toenmalige Minister naar aanleiding van uw uitspraak uitdrukkelijk niet inhoudelijk willen reageren in de media. Zij beperkte zich tot de mededeling dat zij de

⁴ Bijlage 5

Hamerslag van Haren

Advocaten

uitspraak aan het bestuderen was. Ook tijdens de kamervragen van 23 november 2004⁵ nam zij uitdrukkelijk geen standpunt in. Zij meldde de Kamer dat zij de tijd zou nemen om de gevolgen van de uitspraak van 19 november 2004 te bestuderen en dat zij de Tweede Kamer daarover een notitie zou sturen. Appellant brengt u in herinnering de bijgesloten verweerschriften, van na die datum, waarin de Minister nog uitgaat van het niet-appellabele karakter van haar brieven.

Ook de eigen website van verweerder (www.ind.nl) heeft in de rubriek actualiteiten⁶ geen mededelingen gedaan over de gevolgen voor vreemdelingen naar aanleiding van de uitspraak van 19 november 2004, zie hiervoor het archief nieuwsberichten van de website.

Voor appellant was er op dat moment derhalve onvoldoende aanleiding om te veronderstellen dat voor hem mogelijk nog een rechtsmiddel open stond. In ieder geval is er sprake van onvoldoende bekendheid van de uitspraak om de verregaande gevolgen voor appellant, zoals de Rechtbank doet, eraan te verbinden.

3. De brief van 18 maart 2005

Bij brief van 18 maart 2005⁷ heeft de Minister een reactie uitgebracht op voornoemde uitspraak van de AbRS en uiteengezet hoe naar aanleiding van deze uitspraak zal worden omgegaan met 14-1 brieven en brieven waarin een beroep is gedaan op de Eenmalige Bijzondere Regeling.

In de brief van 18 maart 2005 stelt de Minister, thans Staatssecretaris van Justitie, met betrekking tot de termijn bezwaarschriften, dat : *"...Bezwaarschriften die zijn ingediend binnen een termijn van vier weken na 19 november 2004 neem ik in beginsel als ontvankelijk bezwaarschrift in behandeling. Ik meen deze termijn te kunnen aanhouden*

⁵ TK 26, 23 november 2004, Vragenuur pag. 25-1650 - 26-1653

⁶ Bijlage 6

⁷ Kamerstukken II, 2004/2005, 19 637 en 29 537, nr. 910

Hamerslag van Haren

Advocaaten

omdat de media op 19 november 2004 (en overigens ook nog daarna) veel aandacht hebben besteed aan de uitspraak van de Afdeling. Bovendien heeft de Raad van State de uitspraak op 19 november met een persbericht gepubliceerd op haar website. Ook uw Kamer heeft de uitspraak van 19 november direct daarna in het mondeling vragen uur van 23 november aan de orde gesteld. Dat betekent dat de uitspraak van de Afdeling voldoende bekend was dan wel kon zijn en over de juridische consequenties in individuele zaken overleg kon worden gevoerd tussen de vreemdeling en (rechts)bijstandsverlening.....". (vet, AN)

Juist omdat de rechtsbijstandsverlener hier cruciaal moet worden verondersteld, betekent dit voor personen die niet worden bijgestaan, kan dit geconstrueerde gevolg aan hen niet worden tegengeworpen.

Appellant is in september 2002 uitgeprocedeerd geraakt inzake zijn beroep op de Tijdelijke Regeling Witte Illegalen. Hij heeft weliswaar met behulp van een Marokkaanse organisatie die zich inzette voor witte illegalen, genaamd KMAN zijn 14-I brief gezonden aan de toenmalige Minister, doch die organisatie is niet gelijk te stellen aan een rechtsbijstandsverlener, was geen gemachtigde en heeft hem ook nadien niet meer "bijgestaan". Ook is de beslissing (3 november 2003) niet aan de KMAN toegezonden, doch aan appellant persoonlijk.

Appellant heeft tussen 2002 en het onderhavige bezwaarschrift geen rechtsbijstand gehad van een rechtshulpverlener. Appellant is voor een intake-gesprek op 27 mei 2005⁸ bij onderhavige bepaaldelijk gevolmachtigde op kantoor geweest en een week later bracht hij de stukken van zijn eerdere vreemdelingenrechtelijke procedure, waarna na de bestudering van die stukken ten spoedigste op 10 juni 2005 het onderhavige

⁸ Zie kopie agenda 2005 van gemachtigde, bijlage 7

Hamerslag van Haren

Advocaat

bezwaarschrift is ingediend. Op die dag is ook de toevoeging⁹ gevraagd bij de Raad voor Rechtsbijstand Amsterdam.

Ten onrechte overweegt de rechtbank in r.o. 7 dat de brief van 18 maart 2005 een openbaar stuk is, dat eveneens in de publiciteit is geweest. De Rechtbank oordeelt daarmee dat het bezwaarschrift binnen vier weken na 19 november 2004 ingediend had moeten worden. Desalniettemin meent de rechtbank dat appellante tevens binnen 4 weken ná 18 maart 2005 nog ontvankelijk een bezwaar had kunnen indienen. De "uitbreiding" van de bezwaartermijn na 18 maart 2005, werd echter pas in een brief van de Minister van 12 juli 2005¹⁰ genoemd, toen die termijn ook al weer ruimschoots was verstreken. Appellant wijst op het dat in de bespreking van de brief van 18 maart 2005, in de Tweede Kamer, de Minister nog volhield dat het niet meer mogelijk was om alsnog bezwaar te maken. De Kamer nam -kamerbreed- hierop de motie Visser aan, waarvan de Minister bij brief van 12 juli 2005 toezegde deze te zullen uitvoeren.

Redelijk werd bevonden een termijn van 4 weken na 18 maart 2005. Dit heeft de Minister gevolgd door op 12 juli 2005 te bepalen dat zij de aangenomen motie Visser ook daadwerkelijk zo ging uitvoeren. Dit gebeurde ook in de daaropvolgende IND beslispraktijk. Er was daartoe ook opdracht verstrekt in interne werkinstructie 2005/24 d.d. 25 juli 2005¹¹ en herhaald in interne werkinstructie 2005/35 d.d. 1 december 2005¹². Appellant merkt op dat deze werkinstructies interne, niet officieel gepubliceerde documenten betrof, welke pas in (veel) later stadium de rechtshulp hebben bereikt. De brief van 12 juli 2005 vormde dan ook het standpunt van verweerder in de onderhavige zaak.

⁹ Zie bijlage 2

¹⁰ Kamerstukken II, 2004-2005, 19637 nr. 960

¹¹ Zie bijlage 8

¹² Zie bijlage 9

Hammerslag van Haren

Advocaten

Appellant stelt, onder verwijzing naar de beantwoording van die kamervragen op 23 november 2004 dat de Minister op 23 november 2004 zelf uitdrukkelijk stelde dat zij uitging van een reactie en niet van een besluit en dat zij, gelet op de uitspraak van de Afdeling van enkele dagen ervoor, de mogelijke gevolgen van de uitspraak op dat moment nog aan het bestuderen was. Kamerlid Vos vraagt echter uitdrukkelijk naar de mogelijkheid van het indienen van rechtsmiddelen door vreemdelingen die al eerder een ondeugdelijk antwoord van de Minister hebben ontvangen. Hierop antwoordt de Minister uitdrukkelijk dat de Minister juist heeft gehandeld volgens de uitspraak van de Raad van State van januari 2004. Nu de raad van State "een nieuwe weg aanwijst", heeft de Minister tijd nodig om de uitspraak te bestuderen. Op vragen van kamerlid de Wit antwoordt de Minister: "Ik stel mij voor dat ik de tijd krijg van de Kamer om deze uitspraak te bestuderen, te laten analyseren en te leggen naast de vorige uitspraak. Volgens mij is dat een heel zorgvuldige manier van doen".

Ook op vragen van Kamerlid van der Staaij die ook wijst op het belang van een snelle reactie van de Minister, niet alleen ten behoeve van de Kamer, maar ook aan mensen die er in de praktijk mee te maken hebben. De Minister zegt toe zo snel mogelijk helderheid te verschaffen en dat zij de Kamer daartoe een notitie zal sturen.

Appellant wijst op het feit dat de Minister pas ná ommekomst van de geconstrueerde bezwaartermijn –met terugwerkende kracht- alsnog met het standpunt kwam dat bezwaar mogelijk was geweest.

4. De motie Visser

Op 19 april 2005 werd de motie Visser e.s. kamerbreed voorgesteld. Juist omdat de algemene opvatting van de Kamer was dat de Minister onredelijk handelde omtrent de termijn voor het indienen van het bezwaarschrift binnen vier weken na 19 november 2004, nu de Minister zelf meer tijd had gevraagd aan de Tweede Kamer op 23 november 2005 om de uitspraak van de AbRS en de daaruit voortvloeiende gevolgen inzake

Hamerslag van Haren

Advocaten

ondermeer het indienen van rechtsmiddelen. De motie Visser is vervolgens kamerbreed aangenomen. Deze omstandigheid is naar de mening van appellant de uitdrukkelijke erkenning van de aanwezigheid van een bijzondere omstandigheid.

Appellant heeft zich op het standpunt gesteld dat al deze ontwikkelingen vanaf de datum 19 november 2004, afzonderlijk, en in onderlinge samenhang vallen aan te merken als een bijzondere omstandigheid.

De indiening van het onderhavige bezwaarschrift is dan ook niet onredelijk laat, doch verschoonbaar te noemen.

5. De brief van 12 juli 2005

De Rechtbank bestempelt de inhoud van de brief van de Minister van 12 juli 2005 tot beleid, zie r.o. 5. In die brief maakt zij aan de Tweede Kamer kenbaar de motie Visser e.s. ingediend op 19 april 2005 en aangenomen op 26 april 2005 te zullen uitvoeren en de bezwaarschriften die binnen vier weken na 18 maart 2005 zijn ingediend in beginsel als ontvankelijk bezwaarschrift in behandeling te nemen.

De Rechtbank geeft voorts in r.o. 5 aan dat de Minister met haar brief van 12 juli 2005 aan de Tweede Kamer (Kamerstukken II, 2004/2005, 19 637, nr. 960) een uitzondering maakt op de algemeen geldende wettelijke bezwaartermijn van vier weken als bedoeld in artikel 69 van de Vw 2000.

De Rechtbank miskent hiermee echter dat de bevestiging van de uitbreiding van de bezwaartermijn tot 4 weken ná 18 maart 2005, pas werd gegeven toen ook die termijn al weer ruimschoots was verstreken.

Het beleid zoals neergelegd in de brief van de toenmalige Minister aan de Tweede Kamer van 12 juli 2005 werd vervolgens richtlijn in de beslispraktijk van de IND. Appellant

Hamerslag van Haren

Advocaten

wijst Uw Afdeling op werkinstructie 2005/24 en 2005/35. De toenmalige Minister heeft de motie Visser uitgevoerd en heeft daarmee erkend dat er sprake is van een bijzondere omstandigheid.

Appellant herhaalt dat in de onderhavige zaak geen sprake is van een belang van derden. Gaat het uitsluitend om de relatie tussen overheid en burger, dan is er meer ruimte voor een redelijke en billijke benadering. De Rechtbank miskent dan ook dat hier sprake is van bijzondere omstandigheden die leiden tot een verschoonbaren termijnoverschrijding bij het indienen van het bezwaarschrift in de onderhavige zaak. Deze rechtsoverwegingen kunnen derhalve geen stand houden en komen voor vernietiging in aanmerking.

Grief 4

Ten onrechte overweegt de rechtbank als in r.o. 7 dat er geen sprake is van een verschoonbare termijnoverschrijding, nu het beleid met betrekking tot de behandeling van 14-1 brieven, zoals neergelegd in de brief van de Minister van 18 maart 2005, niet volgens de bekendmakingsvereisten van beleidsregels bekend is gemaakt. De Rechtbank komt tot dit oordeel door de stellen dat de toenmalige Minister niet gehouden was om beleidsregels hierover op te stellen.

Toelichting:

Appellant wijst op het feit dat de toenmalige Minister in strijd met de beginselen van behoorlijk bestuur heeft gehandeld door niet tijdig te wijzen op de termijn waarbinnen een ontvankelijk bezwaarschrift, in 14-1 zaken, kon worden ingediend.

Appellant meent dat uit de brieven van de Minister van 18 maart en 12 juli 2005, alsmede uit de werkinstructies 2005/24 en 2005/35 blijkt dat zij een specifiek beleid voert

Hamerslag van Haren

Advocaten

ten aanzien van verschoonbare termijnoverschrijdingen in geval van te laat ingediende bezwaarschriften in 14-1 procedures.

Appellant is van mening dat wanneer de Minister een dergelijk beleid voert zij dit beleid nadrukkelijk op voorgeschreven wijze bekend dient te maken, en wellicht zelfs op veel meer uitgebreide schaal, zoals destijds de Tijdelijke Regeling Witte Illegalen werd aangekondigd in nationale kranten. Appellant is van mening dat dit in het bijzonder het geval is, in situaties waarin de Minister onduidelijkheid heeft geschapen met betrekking tot de mogelijkheid rechtsmiddelen aan te wenden, en de termijn waarbinnen dat zou, of had, moeten gebeuren.

Artikel 4:82 van de Algemene wet bestuursrecht biedt de mogelijkheid een besluit te motiveren door de enkele verwijzing naar een vaste gedragslijn indien deze is neergelegd in een beleidsregel. Uit de Memorie van Toelichting (p.121) bij dit artikel wordt gesproken over de gevallen waarbij geen sprake is van een kenbare beleidsregel: " Indien een vaste gedragslijn niet in een beleidsregel is neergelegd zijn de afzonderlijke besluiten dus niet reeds daarom onrechtmatig, maar zij moeten wel aan zwaardere motiveringsvereisten voldoen dan met toepassing van een beleidsregel genomen besluiten. Is de motivering van het afzonderlijke besluit in dit licht onvoldoende, dan kan dit in rechte tot vernietiging leiden."

De toenmalige Minister echter, creëerde in de 14-1 werkwijze steeds een termijn achteraf. Dit klemt des te meer omdat inmiddels meer dan 1000 vreemdelingen wegens schrijnendheid een vergunning tot verblijf hebben gekregen. Deze omstandigheden leiden ertoe dat de toenmalige Minister de werkwijze van 14-1 brieven had dienen neer te leggen in beleidsregels die volgens de bekendmakingsvoorschriften bekend gemaakt hadden dienen te worden.

Hamerslag van Haren

Advocaten

Appellant wijst nadrukkelijk op het feit dat steeds wanneer een 'nieuwe' termijn werd genoemd waarbinnen een bezwaarschrift geschreven had moeten zijn, deze termijn op het moment van bekendmaking, al was verstreken. Appellant verwijst in dit verband naar grief 7, met betrekking tot het ontbreken/onthouden van een effectief rechtsmiddel.

De toenmalige Minister heeft de beleidsregels uiteindelijk wel gepubliceerd op voorgeschreven wijze, namelijk in WBV 2005/46 welk beleid is gepubliceerd in de Staatscourant van 5 oktober 2005.

Appellant meent dat het achteraf creëren van beroepstermijnen in strijd is met art. 13 EVRM, en dat op het moment van bekendmaking van een beroepstermijn nog een redelijke termijn voor het aanwenden van rechtsmiddelen beschikbaar moet zijn. Derhalve kan een redelijke termijn eerst aanvangen op 5 oktober 2005. De termijn die de Minister in de bestendige beslispraktijk, te weten tot vier weken na 18 maart 2005, is en achteraf gegeven en voorts niet gepubliceerd op voorgeschreven wijze en is daarmee niet redelijk.

Concluderend stelt appellant dat alhoewel de Minister niet gehouden is beleidsregels te maken, zij er zelf voor gekozen heeft een kennelijk beleid te voeren en die daaraan ten grondslag liggende beleidsregels achteraf, alsnog -gedeeltelijk- te publiceren op voorgeschreven wijze op 5 oktober 2005. Indien de Minister het verkiest om beleid te hanteren ten aanzien van verschoonbare termijnoverschrijdingen, dan dient zij dat beleid ook zo snel mogelijk op voorgeschreven wijze te publiceren. Door deze gekozen handelswijze van de toenmalige Minister heeft zij, gelet op de grote belangen van appellant, hem ten onrechte een rechtsmiddel onthouden.

Appellant wijst, in verband met de rechtseenheid, rechtshescherming en rechtsontwikkeling, op het feit dat ook vele andere vreemdelingen hierdoor in hun belangen zijn geschaad.

Hamerslag van Haren

Advocaten

Deze rechtsoverweging kan derhalve geen stand houden en komt voor vernietiging in aanmerking.

Grief 5

Ten onrechte overweegt de rechtbank als in r.o. 9 dat de hoorplicht niet is geschonden, nu naar het oordeel van de Rechtbank het onderhavige geval de inhoud van het bezwaarschrift voldoende aanknopingspunten biedt voor het oordeel dat er redelijkerwijs geen twijfel mogelijk is over de conclusie dat de bezwaren ongegrond zijn en verwijst in dit verband naar hetgeen hiervoor is overwogen met betrekking tot de verschoonbaarheid van de termijnoverschrijding voor het indienen van het bezwaarschrift.

Toelichting:

Gelet op het hiervoor staande, had het bezwaar niet niet-ontvankelijk verklaard mogen worden, en gold derhalve een hoorplicht.

Gelet op de ontwikkelingen sinds het besluit op bezwaar waartegen beroep is ingesteld, is er sprake van een buitengewoon groot belang van verzoeker om door de Staatssecretaris op zijn aangegeven schrijvende omstandigheden getoetst mag worden. Daarbij dient ook de brief van de Minister van 21 februari 2007¹¹ gericht aan de Tweede Kamer betrokken te worden. Daarin worden immers een aantal toetsingscriteria opgesomd, welke opsomming overigens niet limitatief is.

Appellant had in bezwaar appellant de individuele feiten en omstandigheden, onder andere zoals deze relevant worden geacht in de brief van 21 februari 2007, in een te houden hoorzitting naar voren willen brengen in het kader van de vereiste

¹¹ Tweede Kamer 2006-2007, 19 637, Nr. 1131

Hamerslag van Haren

Advocaten

zorgvuldigheid. Voorts kan gelet op het door de toenmalige Minister gevoerde beleid, gelet op hetgeen appellant tijdens bezwaar naar voren heeft gebracht, niet gesteld worden dat het bezwaarschrift kennelijk ongegrond was nu er geen sprake is van een situatie waarin op voorhand redelijkerwijs geen twijfel is over die conclusie.

De Rechtbank gaat ten onrechte aan bovenstaande omstandigheid voorbij. Deze rechtsoverweging kan op dit punt niet in stand blijven en komt voor vernietiging in aanmerking.

Grief 6

Ten onrechte overweegt de rechtbank als in r.o. 10 dat geconcludeerd kan worden dat Minister op goede gronden tot de conclusie is gekomen dat hier geen sprake is van een verschoonbare termijnoverschrijding op grond waarvan de Minister heeft geoordeeld tot niet-ontvankelijkheid.

Toelichting:

Gezien het bovenstaande komt de Rechtbank op onjuiste gronden tot het oordeel dat de conclusie luidt dat het bestreden besluit op goede gronden niet-ontvankelijk is verklaard.

Grief 7

Appellant acht de wijze van beoordeling door de rechtbank, waarbij wordt uitgegaan van een verre gaande juridische kennis bij appellant met betrekking tot zijn mogelijkheden rechtsmiddelen aan te wenden, en het afwijzen van zijn beroep tegen de niet-ontvankelijk verklaring, in strijd met art. 13 EVRM, waarin het vereiste van een effectief rechtsmiddel is gesteld.

Toelichting:

Hamerslag van Haren

Advocaaten

Appellant meent dat geen sprake is van een effectief rechtsmiddel indien hij niet wordt gewezen op de mogelijkheid rechtsmiddelen aan te wenden, en de mogelijkheid daartoe pas ná het verstrijken van de beroepstermijn officieel wordt bekendgemaakt.

Grief 8

Ten onrechte overweegt de Rechtbank als in r.o. 13.

Toelichting:

Gezien het bovenstaande had het beroep gegrond verklaard behoren te worden.

Grief 9

Ten onrechte overweegt de Rechtbank als in r.o. 14.

Toelichting:

Nu het beroep gegrond verklaard had behoren te worden had verweerder in de proceskosten veroordeeld behoren te worden.

Grief 10

Ten onrechte overweegt de Rechtbank als in III.

Toelichting:

Gelet op het voorgaande had de Rechtbank het beroep behoren te verklaren, zodat appellant U verzoekt:

Petitum:

om het hoger beroep gegrond te verklaren,
de beslissing van de Rechtbank van 2 augustus 2005, verzonden 16 mei 2007 te vernietigen.

Hamerslag van Haren

Advocaten

de beslissing van de Minister van 16 november 2004 te vernietigen,
de zaak terug te verwijzen naar de rechtbank, en verweerder in de proceskosten te
veroordelen.

A.C.M. Nethurveen.

bepaaldelijk gevolmachtigde

